

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Ch. T. N.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I.** Žalovaný je povinen ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-88102-15/DP-2011, o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky, doručené dne 8. 12. 2011 žalovanému.
- II.** Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 758 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou v zákonem stanovené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůtě, se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to ve lhůtě stanovené soudem. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 8. 12. 2011 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky. Dále poukázal na znění § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bezodkladně, popř. ve lhůtě 30 dnů. S ohledem na skutečnost, že tato zákonná lhůta již marně uplynula, měl žalobce za to, že je žalovaný nečinný.
3. Žalobce zdůraznil, že dne 3. 5. 2021 podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 7. 6. 2021 opatřením proti nečinnosti č. j. MV-73237-3/SO-2021, přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů ode dne doručení tohoto opatření. Vzhledem k tomu, že tato lhůta ke dni podání této žaloby marně uplynula a žalobce nebyl správním orgánem informován, že by o jeho žádosti bylo rozhodnuto, přistoupil k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s tím, že by byl v dané věci nečinný. Uvedl, že pro účely řízení zkoumal a zkoumá, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Uvedl, že v průběhu řízení vyvstaly pochybnosti o tom, zda žalobce plní účel pobytu, tj. podnikání, jelikož dne 6. 10. 2021 podal novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný byl přesvědčen, že z časového sledu provedených úkonů je zcela zřejmé, že řízení o žádosti žalobce probíhalo řádně a žalovaný byl a je v řízení činný. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Ústní jednání

5. Při jednání soudu zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v soudem stanovené lhůtě.
6. Žalovaný se z účasti na nařízeném jednání omluvil a vyslovil souhlas s jednáním bez jeho přítomnosti. Setrval na svém stanovisku uvedeném v písemném vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

7. Soud předepisuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odstavce 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

8. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobce podal žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, jak vyplývá ze žalobcem předloženého usnesení Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-73237-3/SO-2021, jímž bylo vyhověno návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.
9. Na tomto místě soud konstatuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 8. 12. 2011 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, žalovaný žádost žalobce zamítl a výrokem I. povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť je žalobce zařazen do informačního systému smluvních států jako osoba, které byl zamítnut vstup do schengenského prostoru a výrokem II. povolení žalobce k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) téhož zákona neprodloužil, neboť žalobce nedoložil zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 15 A 279/2017-68, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014, a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, zrušil a věc vrátil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k dalšímu řízení. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalovanému vrátila spisový materiál týkající se žalobce dne 3. 2. 2021 a v přípisu ze dne 29. 1. 2021 (doručenému žalovanému dne 3. 2. 2021) uvedla, že o žádosti žalobce je nezbytné opětovně rozhodnout.
11. Výzvou ze dne 18. 2. 2021 žalovaný vyrozuměl žalobce, že ukončil shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a vyzval žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Dne 25. 2. 2021 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, o čemž byl pořízen téhož dne protokol. Následně žalobce dne 12. 3. 2021 a 21. 4. 2021 zaslal žalovanému vyjádření k podkladům rozhodnutí. Dne 21. 5. 2021 zástupce žalobce k výzvě žalovaného doložil plnou moc prokazující, že je oprávněn jednat za žalobce v řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 28. 5. 2021 žalovaný vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti a k poskytnutí součinnosti. Téhož dne žalovaný vyzval i Okresní správu sociálního zabezpečení o zaslání vyúčtování plateb žalobce na pojistném na důchodovém pojištění od roku 2015.
12. Opatřením proti nečinnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-73237-3/SO-202, přikázala žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce.

13. Dne 2. 7. 2021 bylo žalovanému doručeno další vyjádření žalobce, a to s aktualizovanými podklady pro vydání rozhodnutí a žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, resp. k doložení platebního výměru z finančního úřadu, a to o 30 dnů, popř. žádal o přerušení řízení po tuto dobu. Usnesením ze dne 6. 8. 2021, č. j. MV-29412-7/OAM-2021, žalovaný žádosti o přerušení řízení nevyhověl. Dne 10. 8. 2021 žalobce žalovanému předložil platební výměr finančního úřadu ze dne 24. 5. 2021 a ve svém vyjádření z téhož dne žádal, aby žalovaný bezodkladně rozhodl o jeho žádosti, resp. aby jí vyhověl, nebo aby jej vyzval k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Dne 11. 8. 2021 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a následně dne 24. 8. 2021 zaslal žalovanému vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
14. Jedinou spornou otázkou v dané věci je, zda je či není žalovaný nečinný v řízení o žádosti žalobce. Pro zodpovězení této otázky, je nutné posoudit, zda již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí.
15. Ačkoliv zákon o pobytu cizinců obsahuje úpravu lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu, a to v § 169t odst. 6 tohoto zákona, který tak představuje *lex specialis* k § 71 správního řádu, lhůta k rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v zákoně o pobytu cizinců explicitně upravena není. Na rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se tedy použije obecná úprava lhůt k rozhodnutí, která je obsažena ve správním řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019 – 33).
16. Podle § 71 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu (odst. 1), pokud nelze vydat rozhodnutí bezodkladně, je správní orgán obecně povinen vydat rozhodnutí do 30 dnů ode dne zahájení řízení (odst. 3), k nimž se připočítává doba [písm. a)] až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, nebo o dobu nutnou [písm. b)] k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
17. Soud považuje za vhodné na tomto místě předeslat, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V případě, že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán prvního stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 – 82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 – 95, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017 – 23, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020 – 37, bod 23).

18. Jak již soud shrnul výše, předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, 15 A 279/2017-68. Soudu je z vlastní činnosti známo, že zrušující rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 21. 1. 2021. Lhůta k vydání nového rozhodnutí tak začala žalovanému běžet od tohoto okamžiku.
19. Soud se při stanovení lhůty, která svědčila žalovanému pro vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce, předně zabýval odůvodněním zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 15 A 279/2017-68. Důvody pro zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014 a žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, vyplývají z bodů 25-28 rozsudku krajského soudu. Soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2021 dospěl k závěru, že správní orgány náležitým způsobem nezjistily povahu a závažnost porušení veřejného pořádku žalobcem, okolnosti jeho odsouzení a intenzitu narušení veřejného pořádku, když si ani neopatřily soudní rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce rakouskými orgány zařazen do evidence nežádoucích cizinců. Zároveň podle krajského soudu správní orgány dostatečně nezjišťovaly ani intenzitu vazeb žalobce k jeho manželce a zejména nezletilé dceři. Krajský soud v tomto kontextu mimo jiné dále uvedl, že pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu se nabízel výslech žalobce a jeho manželky, neboť právě jejich výslech mohl objasnit okolnosti jejich společného soužití. V bodě 28 předmětného rozsudku krajský soud uzavřel, že *„skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (...) Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení správní orgány provedou další důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu znovu posoudí, zda lze dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.“* Tímto právní názorem zavázal krajský soud Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, resp. žalovaného ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
20. Jakkoliv je žádoucí, aby bylo rozhodováno v co nejkratších lhůtách, je nezbytné při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu zohlednit rovněž předmět řízení a konkrétní okolnosti případu. V souzené věci totiž nelze ani po zrušení prvostupňového rozhodnutí krajským soudem *a priori* vyloučit náročnost posouzení žádosti žalobce (časovou i věcnou) pouze na základě argumentu, že správní orgán prvního stupně již některé úkony učinil v řízení předcházejícím soudnímu řízení, v němž bylo jeho rozhodnutí zrušeno.
21. Vzhledem k tomu, že krajský soud zavázal žalovaného k tomu, aby náležitě zjistil skutkový stav potřebný pro posouzení dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, resp. k tomu aby provedl další důkazy, přičemž zdůraznil, že se v daném případě nabízí pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu výslech žalobce a jeho manželky, jistě nebylo možné po žalovaném požadovat, aby ve věci rozhodl bezodkladně ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu.
22. Naopak v daném případě do úvahy přichází prodloužení třicetidenní lhůty k rozhodnutí o dalších 30 dnů, právě z důvodu, že bude třeba někoho předvolat ([§ 71 odst. 3 písm. a)]) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

k výsledku, a z důvodu doplnění podkladů vztahujících se k trestné činnosti žalobce, a to konkrétně rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce zařazen rakouskými orgány do evidence nežádoucích cizinců. Vzhledem k tomu, že opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a následné hodnocení zjištěných skutečností může být časově i věcně náročné a vzhledem k tomu, že se jedná o správní řízení s mezinárodním prvkem, má soud za to, že lze případ posoudit jako zvlášť složitý. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že žalovanému svědčila 60 denní lhůta k vydání rozhodnutí, která uplynula dne 22. 3. 2021, tj. 60 dnů ode dne, kdy rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 15 A 279/2017-68, nabyl právní moci.

23. V průběhu této lhůty nedošlo k žádnému zákonem předvídanému důvodu, se kterým se pojí prodloužení či stavění běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců opatřením proti nečinnosti ze dne 7. 6. 2021 uložila žalovanému povinnost, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne, doručení tohoto opatření, vydal meritorní rozhodnutí o žádosti žalobce. Komise tedy postupovala podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, nikoli podle písm. d) téhož ustanovení, dle kterého by Komise mohla lhůtu k vydání rozhodnutí přiměřeně prodloužit. Žalovaný tak měl povinnost rozhodnout o žádosti ve lhůtě šedesáti dnů od nabytí právní moci zrušujícího rozsudku krajského soudu.
24. Soud dále uvádí, že nepominul ani skutečnost, že žalovaný dne 28. 5. 2021 vydal výzvu k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, což by bylo důvodem pro přerušení řízení ve smyslu § 64 odst. 1 správního řádu. V případě přerušení řízení z důvodu výzvy k odstranění nedostatků žádosti by se poté uplatnilo pravidlo, že lhůta k vydání rozhodnutí neběží již tím, že nastane skutečnost zdůvodňující přerušení řízení, tj. vydání takové výzvy (srov. k tomu komentář k § 65 správního řádu: Vedral, Josef. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012, s. 587). Nicméně tato výzva byla vydána až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Výzva k odstranění vad žádosti ze dne 28. 5. 2021 tak již nemohla mít na běh lhůty pro vydání rozhodnutí žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS).
25. Pro úplnost soud na tomto místě uvádí, že neopomněl ani materiální korektiv ochrany před nečinností, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán nečinný byl, a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním žalobce se, z pohledu § 71 odst. 4 správního řádu, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. Z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by žalobce svým chováním ode dne 7. 6. 2021 (tedy od vydání opatření proti nečinnosti) jakkoli zavinil průtahy v řízení. V době po vydání opatření proti nečinnosti nečinil žádné obstrukční návrhy či podání vůči žalovanému, v řízení nepůsobil pasivně, na výzvy žalovaného vydané po tomto okamžiku bez větších prodlev reagoval.
26. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalovaný byl povinen vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nejpozději do 60 dnů ode dne 21. 1. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 15 A 279/2017-68, tj. do 22. 3. 2021, což neučinil. Žalovaný nevydal rozhodnutí ani ve lhůtě stanovené v opatření proti nečinnosti, a ani do doby rozhodnutí soudu. Jelikož je nečinnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedošlo k vydání rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žalovaný je v době rozhodnutí soudu nečinný. Žaloba na ochranu proti nečinnosti je tedy důvodná, a proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydal rozhodnutí ve věci samé a stanovil mu k tomu lhůtu 60 dnů (výrok I.), která se soudu jeví jako přiměřená.

27. Při úvaze, jakou lhůtu stanovit žalovanému ke splnění povinnosti vydat rozhodnutí, soud zohlednil úkony, které bude muset správní orgán před vydáním rozhodnutí provést. Identifikace těchto úkonů a zdůvodnění jejich nezbytnosti je především na žalovaném správnímu orgánu. V projednávané věci žalovaný ve vyjádření takové úkony neuvedl. Soud nicméně z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný již vyzval žalobce k předložení aktualizovaných podkladů pro rozhodnutí o jeho žádosti, neboť některé podklady doložené žalobcem v průběhu předcházejícího správního řízení před vydáním nového prvoinstančního rozhodnutí pozbyly své platnosti. S ohledem na závazný právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 20. 1. 2021 je zřejmé, že žalovaný bude ještě doplňovat správní spis o podklady, na jejichž základě bude možné zjistit povahu a závažnost porušení veřejného pořádku žalobcem a posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí o žádosti žalobce na jeho soukromý a rodinný život. Přičemž v úvahu zejména přichází provedení výsledku žalobce a jeho manželky. Soud má za to, že 60 denní lhůta správnímu orgánu poskytne dostatečný časový prostor, ve kterém bude možné učinit úkony a opatřit podklady nezbytné pro řádné posouzení žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
28. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 14 758 Kč. Tato částka se skládá z částky 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhláška č. 177/1996Sb.“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g)]; dále z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, z částky 344 Kč jako náhrady cestovních výdajů k jednání soudu dne 12. 4. 2022 (jízdné za vlak z Prahy do Ústí nad Labem a zpět - § 13 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 2 214 Kč představující 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobci náhradu za promeškaný čas podle § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., neboť žalobce tuto náhradu nepožadoval (viz vyčíslení nákladů řízení žalobcem ze dne 19. 4. 2022).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. dubna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu